

42775

М. ТАРНОВСЬКИЙ

„ПАТРІОТИ”

ВИДАНО УКРАЇНСЬКОЮ ФЕДЕРАЦІЮ АМЕРИКАНСЬКОЮ СОЦІЯЛІСТИЧНОЮ ПАРТІЮ.

ЦІНА 10. ЦЕНТІВ.

NEW YORK, N. Y., U. S. of A.

1918

THE ROBITNYK PUBL. & PRINTING CO., Inc.
222 East 5-th Street, New York, City.

2007
2012

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАІВ ЄДНАЙТЕ СЯ!

МИКОЛА ТАРНОВСЬКИЙ

„ПАТРІОТИ”

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

~~42775~~

ВИДАНЄ УКРАЇНСЬКОЇ ФЕ-
ДЕРАЦІЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ.
СОЦІЯЛІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ.

1918

~~БІБЛІОТЕКА
НАУК. ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА
УЛЬВОВІ~~

З друкарні “Робітника”.
222 East 5-th Street, New York, City

17

ПРОЦЕСИ ВЪН ШРИВ СНАПТЕ СМ

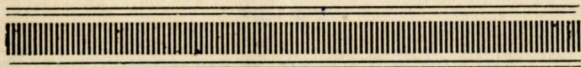
МНОГО ТАЧНОСТ

"НАТОН"

4277

ЛВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА
АН УРСР
№ И 54 536

1918

ПРЕДМОВА.

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ І ТОВАРИШІ, СПІЛЬ-
НОЇ НЕДОЛІ НА ЧУЖИНІ!

Пишучи от-сих “Патрістів” — я мав на думці представити, короткий перебіг нашої минувшини, а головню вказати на те, — що було причиною нужди, — якої довелось зазнати дідам — нашим — і пра-дідам...

До висказаня от-сеї думки, — в повній мірі — причинились сучасні обставини, коли то на жаль більша часть українського рсвітництва даєть ся обдурити безсовістним провідникам, — котрі тільки, що патріотизмом хвалять ся, а доля працюючого люду, — їх не більше обходить, — як обходило се, — лютого ворога царя — Миколу II-го!..

Ми справді чуємо — від наших патріотів — багато про минувшину України і говорять ся там також, про кривди заподіяні українському народови, але про те, що було головною причиною от-сих кривд, у них нема найменшої згадки, а хоч де і є, то все так оброблено, щоб тільки змити слід та кинути підозріне, на кого иньшого, а не на дійсних — винувників, каригідної справки!..

Приміром кажесть ся, що — найзавзятійшими ворогами українського народа були — свого часу — Турки, Татари та Ляхи; Що правда, те годі заперечити, але розваживши те — що діялось в самому нутрі України — то мимоволі приходиться до заключеня, що — сто раз більшими ворогами — являлись свої рідні — так звані — патріоти висшого степеня, — князі, гетьмани, бояре, пани та ріжнородні підпанки!

Коли увесь народ ішов боронити край, перед нападом ворогів, то наші “благородні” патріоти в столиці, — радили над тим як-би то піднести більші податки та наложити ще тяжше ярмо на своїх підданих!

Бувало і таке що — коли один князь воював з татарськими ордами. — то другий знова переходив у ворожий табор, та помогав мордувати таких-же самих християн — як він!

(Розумієть ся що не князі били ся з собою, — а народ з народом.)

Не лучше діялось і за гетьманщини; Записано єсть, що — гетьман лівобережної України — Самійлович, воював з тодішнім гетьманом правобережної України — Доросенком, тільки за те щоб одержати гетьманську булаву, над цілою Україною — по обох берегах Дніпра.

І не вагались они розбивати один український народ на дві групи, — та підбурювати — щоб мордували себе — як найзавзятійші вороги!..

Такі то були, ті наші князі та гетьмани і лиха їхня господарка була в державі; Кождий з них дбав тільки про себе, а про добро народа їм і не снило ся!..

Ось як звісний український поет — Володимир Масляк — згадує про часи князівства та гетьманщини:

“Як на нас впала пільма неудачі,
Ми не питали, де сього причини.
Ніг не лічивши, не могли стояти,
О своїх силах ані пів години.
І князі наші і наші гетьмани,
На суть народну лиш з верха смотрили;
Латано стелю, пошивано стріху,
Але підлоги аж до споду гнили!”

Або ще лутший образець дає нам,

Шевченко, представляючи жите одного патріота - князя, "на нашій Україні" в котрого то:

"Бувало літом і зимою,
Музика тне; вино рікою
Гостий неситих заливає,
А князь аж синій походжає,
Та сим несъмлілим налива',
Та ще й покрикує "віват!"
Гуляє князь, гуляють гості —
І покотились на помості...
А завтра знову ожива,
І знову пе і знов гуляє...
І так за днями день минає...
Мужуцькі душі аж пишцать;
Судовики благають Бога...
Пяниці знай собі кричять:
"І патріот! і брат убогих!
Наш славний князь! віват! віват!
А патріот, убогих брат,
Дочку й теличку однимає
У мужика..."

Не лутше дієть ся і за наших часів;
От тепер "хвалити бога" у нас на Вкраїні, гетьманщина та німеччина, а все те завдяки тій патріотичній "Раді" — котра так славно приладила сіти для українського народа, а сама перетворилась в гетьманський кабарет!..

І от до чого довели сучасні наші патріоти; Народ тільки що позбув ся, царя, лютого, — аж ту нова опска, — з над Рену!

Радуй ся Україно!..

Усі просьвічені народи прямують до чогось лутшого — нового, а Ти український народ одержав те чого позбули ся, прадіди Твої — більше як двісті літ тому — назад, —

Ти одержав гетьмана!

Нсвий гнобитель, новий ворог — котрий тільки чигав на те щоб Ти повірив, на масні слова!..

А тепер, то вже спокійно клятий Німець забирає, пшеницю із Твої комори..

Такий то патріотизм наших “благородних” патріотів...

Такі були князі, такі гетьмани, такі і сучасні патріоти, — потомки гетьманські, та “високо-вчені” редактори;

І ми дивлячись на них та на їхню роботу, можем сміло сказати за — Шевченком що—

Доборолась Україна,
Де самого краю;
Свої діти гірше ката
Єї розпинають!..

На такій то підставі Товариші — земляки мої — пишу я от-сих “Патріотів”, та

можливо що -- де-кому не до вподоби будуть вони, — але я буду радий з того що сказав те, що хотів і що повинен був сказати!..

Автор.

„ПАТРІОТИ”

А кров, за сльози, за руїни—
Що навістили Україну,
З ласки неситих хижаків —
Прийдеться тї мені повстати
І явно де-що розказати, —
Чому і як народ терпів’

**
*

Були колись князі на Русі,
Прегорді вражії пани, —
Що братолюбієм хвалились,
А між собою так сварились,
Немов собаки ті!.. Они —
Князі от-ті неситі,
Щоби на ділу довершити,
Хто лутше вміє панувать
І хто із них по ріднім батьку
Одержать має більше спадку —
За те веліли воювать,
Та посилали свої стада,
І так з громадою громада,
На смерть провадила війну,

А наші князики сиділи —
Аж поки мира захотіли, —
Тоді при меду і вину,
Сходилися і цілувались
І знов по своєму братались,
А як попились, — то знова
Счинявся спір — різня нова!..

От так народ ішов до бою,
Точити кров невинну свою,
За вражих трутнів — ледарів,
Та доборовся аж до того,
Що із лицарства боєвого
Осталось стадо нуждарів,
А хитрі князики зібрались,
Та із Ляхами побратались, —
(Щоб поміч дали ті для них...)
Се чиста правда, а не сьміх, —
Що патріоти ті преславні. —
Князі на Русі стародавній,
Щей поженились у Ляхів,
А своїх вірних — нуждарями
І безпомічними рабами,
Віддали польским королям,
Й самі теж польщитись почали,
Та враз з Ляхами вже здирали
Шкуру з покірних мужиків,
І довели они до того,
Що з Русі сталося нічого
Тільки руїна і степи;
Хиба що дехто із неволі

Втікав від пана, та в степах, —
Знайшовши рівную дружину, —
Чекали вільної хвилини —
Щоби помститись на катах!..

Зразу хижацтвом занимались,
От сі недавні наймити,
А вже пізнійше — то збирались,
В могучі полки, — щоб іти,
На Турків, нехристів — Татар;
Було, густійше чорних хмар,
Ізвивали море байдаками,
У Царгороді аж були!
І світ здумів ся хижакками,
Як вісти про таких пішли,
Що Турків славно так голили,
З грошей і всякого майна!..
Страшна — як бачите — війна,
Та для хижацтва се нічого, —
Ішли собі — “немов до бога”,
На смерть із усьміхом в устах,
А що завзято воювали,
То й слави трішечки придбали,
От сі, нетяги - хижакки,
І звісні своїми ділами,
Вже уважались лицарями,
А прозивались **козакки!**

Почули наші “патріоти”,
Колишні князики — пявки, —
(Що в польські вбралась жупанки

І з Ляхівками поженились...)
Почули те, тай зажурились:
“Ану-ж повстануть наймити,
В сильну могучую державу
І за свою колишню справу,
Звелять помстити ся на них!!.”
І голос гордості притих.
А на то місце страх безмірний
У їхні душі загостив..

Та щоб від лиха відвести, —
Взялись на хитрощі — до діла, —
І хоч вже іскра — волі — тліла,
На тих степах — на Україні,
І хоч гуляли по руїні
Напів підпиті козаки —
То наші князики - пявки,
До них поволи підлизались
І свої руки подали,
Та для вигоди побратались
І знов до того довели,
Що їх старшими вибирали
І різні почести давали; —
Бунчук, булаву, хоругов...
І знов текла мужицька кров,
За трутнів своїх - ледарів —
Гетьманів славних лицарів!..
Колись рішало ся різнею —
Щоб поділити ся землею,
А що землі у них до волі, —
То гинуть люди в чистім полі

Для справи старших і для слави
І за гетьманській булави!..

От-так змінилась їх натура,
Мабуть те все що їхня шкура
Не та остала ся на них....

**
*

На час якийсь — сей глум притих
І вже здавалось що народу,
Заблисла зоря свободи —
Аж ту в додатку до біди,
Ляхам захтілось панувати,
Та нуж гетьманів воювати! —
(Щоби керму від тих забратъ.)
А ще Богдан — як розізлив ся,
Та із Чаплинським посварив ся, —
А після суду короля —
(Щоби за своє відомстить ся.)
То аж до Січи почвалав
І всіх до бою збунтував!..
Знова почала ся різня, —
Сим разом вже не з бісурманом,
А з братом своїм Славянином —
З Ляхом — (таким-же хижаком,
Як тії князики - гетьмани —
Що завдали Україні рани!..) —
І потекла козацька кров,
За славу гетьмана — булаву,
Та за бунчук і хоругов!..

**
*

Та вже як справа покінчилась —

Ляхів прогнали козаки,
А Україна опинилась,
(Із ласки гетьмана — таки)
В московських петлях і кайданах, —
Віджила кров в козацьких ранах
І потекла старим Дніпром,
Тоді побачили розгром
Своєї волі — козаки,
Пізнали що таке пявки,
Щей свої рідні не чужії, —
На позір праведні — святії, —
Як під царський прийшли покров,
Забули свою “рідну кров”,
Та помосковщились катюги
І дожидаючи заслуги,
Давили своїх -же братів
Вільне козацтво у неволі.
Ще гірш колишніх наймитів!...

**
*

Терпів народ наш много лиха,
Та вже такого як отсе, —
Ніхто — здаєть ся не знайде —
Щоби і сьвіт і цілий проїхав! —
Бо наші шляхтичі — бояре,
В Московщині собі гуляли,
А за Україну ні ду-ду!...
Сами привели на біду
Та полишили на поталу,
Отсих нещасних козаків,
Що повернули в наймитів

Цареві клятому на хвалу!..

**
*

На ділу вже України не було,
Тільки усюди ще гуло,
Від ріжних криків і протестів,
Та від жажди тяжкої мести —
І ще сильнійші де-не-де,
Точили битви з Москалями,
(Зглядно з московськими царями)
А вже Мазепа як упав —
Що під Полтавою стояв —
Разом із шведськими військами, —
Тоді увесь сей рух пропав!
І від тоді вже літ зо двісті,
Зносив неволю наш народ.
І ненаситцям для вигод,
Палати ставив — мурував, —
(Кажуть що сам-же Петроград,
Тільки на трупах і повстав, —
На трупах тих-же козаків!..)
А кожний з наших князиків, —
Що патріота удавав, —
Сидів спокійно та сповняв
Начальні розкази царя,
І де підняла ся зоря, —
Визвольна думка між рабами,
То патріоти ті ділами,
Все доказали свою ціль, —
Що тільки перла їх до того,
Щоб земляка таки свого,

Продати за маслак і хміль!...
І призабули Україну,
Тільки над бідним мужиком,
Знущались тяжко, до загину,
І гірше гудили як псом!...

**

*

Поволи, поволи і сьвіт поступає,
І сонце вже сходить і лучі горять,
Щеза чорна мара, усюди свитає
І діла новії ідуть — не стоять!
Дрожить Україна у царській петлиці,
Народ виглядає полекші — і жде,
І тяжко ридає, з недолею бєть ся,
І правди чекає — а правди нігде!
Криваві ріки течуть в Чорне море,
Тюрма і каторга єдина судьба,
Недовго, недовго — як грім розва-
лять ся
Народного гніву, велика клятьба!
Терпить Україна — єї-ж патріоти,
Потомки гетьманів і руських князів,
У паньстві гуляють, про себе лиш
дбають,
На що дали доказ вже сотні разів;
Коли всі народи, у дикому шалі,
Під напором своїх князів і царів,
Чинили масакру і нищили все те
Над чим заходились сотками років,
То «наші» потомки гетьманської сла-
ви.

Також потягнули, на кляту різню,
І «славно» точили кров братню ріками
За царську ласку — за рангу марну!..
Та світ поступає, вже дніє свитає,
Народ вже підняв ся з відвічного сну,
Протер свої очи, а поклик рокоче:
«Витай пролетарю визвольну весну!»

**
*

Ту знов патріоти взялись до ро-
боти,
І нищать все добре — що сили у них,
Щоб тільки порядки старі приверну-
ти, —
Бо їх рабська служба — в порядках
старих!..
Пропало! Царя вже не стало, —
За керму ведеть ся завзята борба, —
Чи мають рядити старі патріоти, —
**Чи ряд пролетарський наставить судь-
ба!?**

Одно лиш, — одно замітним єсть,
А се патріотів ганебні діла, —
Потомків гетьманських — князів хри-
стіянських,
Що ціль їх — супроти народа звела;
Ратують порядки, дідів своїх спадки,
Щоб далі народом рядить, —
На поміч прокляту -- взивають — Ні-
моту,
— Щоб рух пролетарський здавить!..

О честь патріоти! За вашу роботу
Народ вас осудить колись;
За вражі химери «царів і кайзерів»
Весь сьвіт до розправи візьметься!..

Е П І Л Ь О Г.

Пробачте брата мої милі,
Що за діла такі узявсь,
І України — вражу долю,
Кладу на рівні мому болю —
Що десь в душі моїй закравсь, —
А патріотів тих преславних,
Князів — гетьманів хитросправних,
Замість славити — вихвалять, —
Кладу на рівні з ворогами, —
Катами лютими — царями —
Що звикли тільки панувать!..
І так по черзі чешу з рідка,
Щоб кождий з них мов та ягідка,
Перекотив ся під перо!..
Та може бути що на лихо,
Знайдець ся хто і скаже з тиха,
«Що не моє у тім діло
І не мені таких судити
Премудрих, славних і великих, —
На те «учених» становлять!..
Нехай і так — я не від того,

Щоб для добра людства усього,
Заткати рота і мовчать, —
Але скажіть — же «ради бога», —
Яка найлутшая дорога —
Щоби добитись до мети?...
Чи-ж можна тихо так сидіти —
Як наші «вчені» паразіти,
Катам віддалились в наймити, —
А люд робучий загибає
Шукає правди — виглядає,
Учених просить: **“Поможіть!”**
А їм про те ані не снить ся,
Усякий тільки і сьмієть ся,
Та оминає здалегіть!...
Тому то братя мої милі
Узяв ся я за те діло.
Яке оноді скрізь було,
На тій нещасній Україні,
Страшній — незавидній руїні, —
І не вагаюсь змалювать,
Князів — гетьманів — «патріотів»,
Котрі — мов Юди «Скаріоти»,
Тільки і звикли торгувать,
Убогим своїм просто — людом,
І за ненависну облуду,
Веліли клятї воювать!...

**
*

Нераз, не два вже говорилося,
Про те-що діялось — творилося,
Над тим нещасним мужиком,

Як всякі свої і чужії,
Сплітали пута віковії,
Та щей грозили п'ястуком!
Не раз не два ми те читаєм,
І так ніби то розважаєм, —
Яке то діялось колись,
А ту-ж заплющили ми очи,
На жаль і бачити не хочем,
Які між нами розвелись,
«Великі» «мудрі» та «учені»
Разом і сьвітські і сьвячені
У темноті, народ держать,
Кругом розсілись мов ворони,
Порозпускавши бистрі шпони,
На жир чекають і кричать!...

**
*

Тепер вже годі замовчати, —
Бо думка преть ся — розказати,
По правді — як оно було,
Колись на Руси — Україні,
І як тепер на тій руїні
Ведуть они своє діло;
Усі «премудрі» і «великі»,
Що тільки шуму, тільки — крику,
Навикли часто піднімать,
За теє тільки тепер бють ся
І патріотами зовуть ся,
Щоби гарненько панувать.
Над меньшим братом — що в недолі
Тремтить і жде сьвятої волі,

Та далі тягне те ярмо, —
Котре князі ще наложили,
Потім гетьмани, що водили, —
Поки цареви продали!..

**
*

Такі преславні патріоти,
І ту між нами розвелись,
І де не підеш придивись;
Кричать, горлають і кленуть,
І зраду тому закидають
Та пройди світом називають,
Хто тільки йде на праву путь!..
Попи, дяки, пани — доктори, —
Усюди звісні редактори,
Взяли ся нищити усе
Що йде до єдності і волі, —
До щастя людського і долі, —
Що світу рівність принесе!..
В додатку ще такі причинки, —
Як своєрідні Починки, —
Кричать, горлають — скавулять:
«Чому робітники в цюкорі,
Не йдуть до тих-же редакторів,
О право голосу — прохати!»...
Чому не хилять свої спини,
І з патріотами оттими,
Не вихваляють тих паців;
Що Україну обдурили,
Та проти неї запросили,
Війська німецьких дерунів!

Та шей тому так нарікають
І на все горло скавулять;
«Чому робітники оттії,
Ідуть о власних своїх силах,
А на підвалинах зогнилих,
Не хочуть труду покладають!...

**
*

Вкінци ще я такеє скажу;
Поки аж в гробі не поляжу, —
Буду те тямити одно, —
Що — ні кайзери — великани,
Ані князі, ані гетьмани, —
(Що все живють з робучих мас)
Ані сучасні патріоти,
Не стануть з нами до роботи, —
Бо їх інтерес — проти нас!..

**
*

Тому то братя уважайте, —
На того бистрий позір дайте,
Хто хитро, кров народну пє;
Брататись з тим — нам не годлять ся
Що над робітником сьмієть ся,
А патріота удає!..

(КОНЕЦЬ).

Трой, Н. Й. 28/6, 1918.

„Медитація псевдопатріота”

“Обніміте, брати мої,
Найменшого брата”.

Шевченко.

„**О**бнімімо-ж ся братове!”
Знову клич роздав ся;
Чому-ж тепер найбільший брат
В кутку заховав ся?
Гей до праці! — Піднімайтесь
України діти,
І великі — менших братів
Щиро обніміте!
От так звучав клич братерський
Тут в чужій країні
До тих, що то ради служби
Ширили кириню.
Та нічого; — Клич пролетів
І знов стало тихо,
Тільки там десь за буфетом
Озвав ся на лихо
Якийсь голос.

Що за голос?

Чи се голос великого,
Чи малого брата?
Побачимо... Почуємо,
Що буде казати...
Може справді великий брат
Руки простягає
До меньшого, щоб обняти
Чи може згорджає?...
“Обніміти меньших братів?!...
Голос відозвав ся;
“Ой, любенькі, що то я вже
Не наобнімав ся
Тих маленьких.
Обнімав я, обнімав я,
Тоді як платили
Як моє імя нівроку
З почесною сьвятили.
Було й за що обнімати,
Бо то річ велика.
Тоді то я й писав більше,
Уживав язика.
Та нишечком міркував я,
Що они повірять
І ні за “се” ні за тес
Лаврами наділять,
Короною вкоронують,
Князем втитулюють,
Йї, булавою наділивши,
Гідність пошанують.
Але де там! Не хотіли
Мене вшанувати.

Щей до шуфлі — до роботи
Готові післати!
І кажете обнімати?
— Ні, таки не буду,
Бо я собі гоноровий,
Нехай знають люде!
— Як хочете (обніміте,)
А я граю пана
І з хлопами братати ся
Ніяк не пристану!

Сумні картини.

I.

То не степ широкий, дужий,
На шляху видніє,
То не вітер буйнесенький
По Україні віє; —
То багнети смертоносні,
Шляхи закривають,
То женщины на Україні
Катів проклинають!

То не сонце промінисте
Над ланами сьвітить,
І не камінь то у грудях
— Жаль болючий ціпить;
То хати — огнем — горючі,

Полум'єм палають
І у грудях нужні серця
З болю умлівають!

То не зоря вечірняя
З неба виглядає,
То не місяць білолиций
На сьвіт позирає,
То жена — прощає мужа
В далеку дорогу,
То муж - батько покидає
Родину убогу!

То не пташки у садочку
Сумну піснь виводять,
То не ластівка — маленьких
До гніздочка зводить;
То діточки так ридають
В лихую годину,
То матінка кличе в хату
Дрібненьку родину!

II.

Там по полю, по широкім,
Стогін, стогне — віє,
Гук і стук, жите із смертію
Котить ся шаліє!
А в дубині, при долині
Огнем повіває,
Ніжна хатка в полеміню
Тріщить — догаряє!

“Діти мої” — кричить мати
Горе мені, горе!
Мушу з хати, вас дістати!...
Тай шубовсть — як в море
До хатини. Нещаслива!..
Хата затріщала, —
Крик зчинив ся, присли іскри,
Тай знов тихо стало...

III.

Повертали братовбійці
З кровавого бою,
Повертали, та витали
Села рідні, свої.
Розійшли ся по домівці,
Родину витають...
А він один через поле
Домів поспішає,
Понад річку, при долині...
От, от, власна хата,
От, от, вийде жінка мила,
Діти крикнуть: “Тату!...”
Підспішус — Що се?.. Боже!..
Пожарні руїни! —
Двоє старших, — а там жінка
Й найменша дитина
У обіймах. Трохи глини
І попелу купа
Сам не вірить, скаменілий,
Очи стали слупом...

Взяв револьвер, в груди мірить,
Курок відтягає...
Піт кроплистий на долівку,
Струями стікає...
“За цісаря і за Бога”...
Проклята година!...
А — се буде за убійства
За мою родину!
Оглянув ся кругом себе,
На згарища купу,
Рух... Секунда... Гук роздав ся.
І сам упав трупом.

ТОВАРИШАМ.

До вас, товариші недолі,
Други в борбі в сьятому ділі,
Взиваю я: ступайте сьміло.
Шляхом до людскости — до волі.
Ступаймо други мої сьміло!

Шлях невігоди і терпіня,
Шлях переслідувань братами,
Хай буде сонцем перед нами,
Що стріне наші покоління,
Вільним народом — не рабами!

Скажімо сьміло — куди йдемо,
За що поносим, труди й болі.
Скажімо сьміло: “Ми з неволі,
Ідем і сьвіт цілий ведемо
До правди, єдності і волі!

А як кому прийдець ся вмерти,
З кличем в устах: “Прощайте други,
Я вже свобідний від наруги!...”
Там напись виросте нестертий:
“Він вже умер! Прощайте други!”

Як же не разом дійдем до ціли,
До правди, щастя, сили, волі,
Як сьвіт цілий буде на волі;
Тоді ми зброю — стріли,
До гробу зложимо в спокою.

Тоді то в жертву, вже не крови,
Буде потрібно всему сьвіту,
— Не днів, у нужді, пережитих;
А щиро — братньої любови,
Щоби братів — людей любити.

Весь сьвіт!.. Наука, правда, воля,
Се чисто — людяна ідея,
Се діло важнее — сьвяте...
Сьмілож други туди стремімо,
З огнем старого Промитея!

А як нам всім прийдець ся вмерти,
На шляху нужди і недолі,
То внуки наші вже на волі,

Приймуть той сьмілий крок — отверто,
По своїй думці — своїй волі!

Той сьміло други йдїм до бою,
Година вибила — спішімо!
Прапор скроставлений взнесімо!
Над сьвіт могутньою дугою
І разом так вперед ідімо!

Вірте у сили свої.

Руки робучії,
Сарця болючії,
Уми приспані у сні;
Вірте у здібности
Свої могучії —
Вірте в побіду — в борні!

Щиро — не злобою,
Людства подобою,
Серце до серця, всі ьраз!
Сонце вже блиснуло,
Громами приснуло,
Промінем сьвітить для нас.

Сьміло з охотою,
Спільно роботою,

Ми захищаємось самі;
Проч із буржуями,
— Грошо - полюями,
Вірте у сили свої!..

„Безпартійному”.

Ідеш і сам мабуть не знаєш,
Яким шляхом ти поступаєш...
У місті рух, народу много,
Ідуть багаті і убогі;
Пани в театри поспішають —
Убогі-ж ласки дожидають,
— Чи то в фабриці, чи на полю,
Та все сповняють дущих волю!..
Попи з амбон учать покори,
— Туманять душі, (душі хорі)
А ти один ідеш між ними, —
Се-б то між добрими і злими,
Та пісню свою їм співаєш, —
Часом хвалиш їх, часом лаєш!..

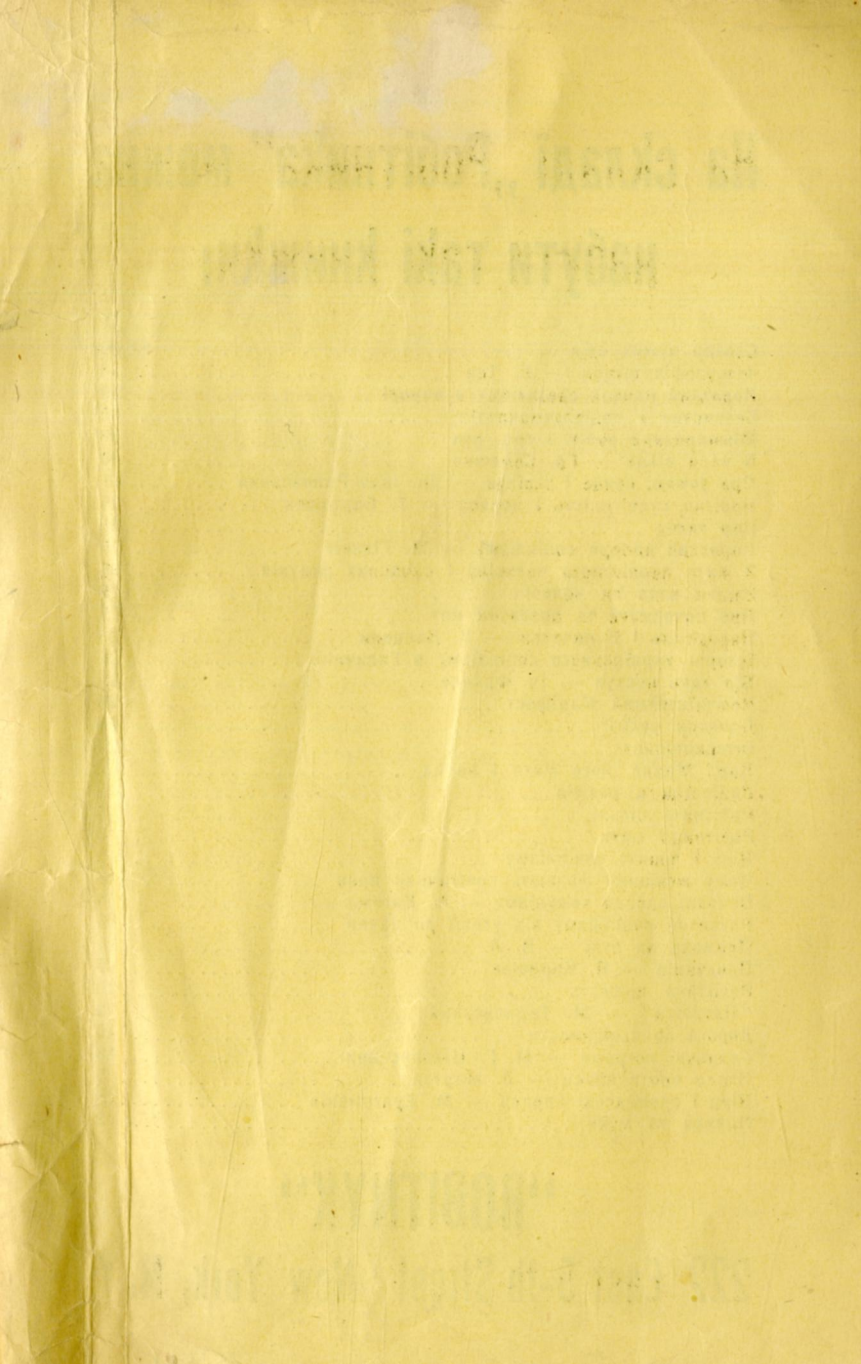

ЗМІСТ:

Предмова	М. Тарновський	стор. 3
“Патріоти”	” ”	” 9
Епільог	” ”	” 18
“Медитація псевдопатріота”	” ”	” 23
Сумні картини	” ”	” 25
Товаришам	” ”	” 28
Вірте у сили свої	” ”	” 30
Безпартійному	” ”	” 31

54.536

На складі „Робітника” можна
набути такі книжки:

Словар чужих слів	\$2,00c
Фільозофія штуки — Е. Тен	50
Короткий начерк соціалізму в оправі	50
Селянство і соціалдемократія	40
Міжнародний робіт. і соц. рух	40
В часи війни — Гр. Семешко	40
Про землю, сонце і зьвізди — Др. Іван Раковський	40
Новітна суспільність і церква — Т. Бартошек	35
Цар голод	35
Короткий начерк соціалізму — М. Гілковіт	35
З життя первісного чоловіка і сучасних дикунів	35
З чим взяв ся чоловік	25
Про походжене та розвиток мов	25
Народність і її початки — К. Кавцький	25
Історія українського соціалізму в Галичині	25
Що таке поступ — Ів. Франка	25
Комуністичний Маніфест	25
Початки релігії	20
Інтернаціонал	20
Карл Маркс, його життя і наука	15
Соціалізм а релігій	15
Робітничі пісьні	15
Робітниця мати	15
Ціль і понятє соціалізму	15
Чому женщины жадають політичних прав	15
Основні засади комунізму — Ф. Енгельс	15
Розвиток соціалізму від утопії до науки	15
Промова на суді — В. Л.	15
Продукція — Н. Карішев	10
Релігійна пошесть	10
“Патріоти” — М. Тарновський	10
Дорога до свідомости	10
Галицькі погроми — М. Г. Цеглинський	10
Кляса проти кляси — Л. Мартов	5
Віра і громадські справи — М. Драгоманів	5
Павуки та мухи	3

“ROBITNYK”

222 East 5-th Street New York, N. Y.

2006

М. ТАРНОВСЬКИЙ

„ПАТРІОТИ”

ВИДАНЄ УКРАЇНСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ АМЕРИ-
КАНСЬКОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ.

ЦІНА 10. ЦЕНТІВ.

NEW YORK, N. Y., U. S. of A.

1918

THE ROBITNYK PUBL. & PRINTING CO., Inc.
222 East 5-th Street, New York, City.